

12.7.2010

MEDEDELING AAN DE LEDEN

Betreft: Verzoekschrift 1119/2008 ingediend door John Ashford (Britse nationaliteit), over de onverenigbaarheid van de Portugese insolventiewet met de handelsregels van de EU

1. Samenvatting van het verzoekschrift

Indiener verwijst naar de Portugese insolventiewet, die het insolventiekantoor in staat stelt contracten te annuleren die zijn ingegaan in de twee jaar voorafgaand aan de insolventieprocedure. Indiener wijst erop dat deze situatie voor problemen zorgt in verband met grensoverschrijdende transacties van buitenlandse investeerders en aangezien hij van mening is dat de Portugese wet onverenigbaar is met de handelsvoorschriften van de EU, verzoekt hij het Europees Parlement om deze zaak in behandeling te nemen.

2. Ontvankelijkheid

Ontvankelijk verklaard op 26 januari 2009. De Commissie is om inlichtingen verzocht (artikel 202, lid 6, van het Reglement).

3. Antwoord van de Commissie, ontvangen op 25 september 2009.

Indiener verwijst naar de Portugese insolventiewet, die het insolventiekantoor in staat stelt contracten te annuleren die zijn ingegaan in de twee jaar voorafgaand aan de insolventieprocedure.

De Europese Commissie kan in een dergelijk geval geen actie ondernemen. Krachtens het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en het Verdrag betreffende de Europese Unie heeft de Commissie geen algemene bevoegdheid om in dit soort gevallen, waarbij geen relatie met het EU-recht bestaat, tussenbeide te komen.

Op grond van de door indiener verstrekte informatie is vastgesteld dat deze zaak onder het nationale materiële recht valt.

4. Antwoord van de Commissie, ontvangen op 12 juli 2010.

Indiener klaagt over het feit dat in het antwoord van de Commissie van 25 september 2009 niet wordt aangegeven op basis waarvan er geen relatie met het EU-recht bestaat, en is van oordeel dat het niet billijk is zich te baseren op het materiële Portugese recht in het geval van een insolventie.

Krachtens het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie heeft de Commissie geen algemene bevoegdheden om tussenbeide te komen in individuele gevallen betreffende problemen van algemene rechtsbedeling, inefficiëntie van het justitieel apparaat en specifieke kwesties zoals beschreven in het verzoekschrift, tenzij er sprake is van overtreding van Europese wetgeving.

De huidige EU-wetgeving bevat geen bepalingen betreffende de wettelijke vereisten in verband met herziening of het gebruik van getuigenissen in insolventieprocedures. Dit zijn materiële kwesties, en procedurele aspecten van insolventieprocedures zijn onverminderd een bevoegdheid van de lidstaten. Ze vallen derhalve onder het nationale recht.

Verordening (EG) 1346/2000 van de Raad betreffende insolventieprocedures bevat internationale privaatrechtelijke regels voor grensoverschrijdende insolventieprocedures. De verordening creëert gemeenschappelijke regelingen voor de interactie tussen verschillende insolventiestelsels. Artikel 39 van deze verordening bepaalt dat elke schuldeiser die zijn gewone verblijfplaats in de EU heeft het recht heeft zijn vorderingen in te dienen in elk van de in de EU aanhangig gemaakte insolventieprocedures voor wat betreft de vermogensbestanddelen van de schuldenaar. Het nationale recht is evenwel van toepassing op de procedures, dat wil zeggen de insolventiewetgeving van de staat waar de procedure is gestart of de wetgeving van de staat waar onroerend goed is geregistreerd. Krachtens artikel 4 worden de voorwaarden voor de indiening, verificatie en toelating van de vorderingen, de rangindeling van de vorderingen en de rechten van schuldeisers, en de nietigheid van rechtshandelingen bepaald door het recht van de staat waar de insolventieprocedure wordt geopend.

Op basis van de aanvullende informatie van indiener kan geen eventuele inbreuk op verordening (EG) 1346/2000 van de Raad worden vastgesteld.

Het is ook niet duidelijk op welke wijze artikel 63 van het Verdrag betreffende de werking van de EU (ex artikel 56 EG-Verdrag), dat een verbod op kapitaalverkeer inhoudt, hier van toepassing zou zijn. Er is geen EU-wetgeving betreffende de aankoop van particulier onroerend goed, afgezien van de time-sharingrichtlijn (94/47/EG). Kwesties in verband met onroerend goed vallen onder de desbetreffende nationale wetgeving. Nationale autoriteiten en rechtbanken kunnen individuele gevallen behandelen.

Indien indiener verhaal wenst krachtens het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, moet hij rechtstreeks contact opnemen met het Europees mensenrechtenhof. Hij kan daar evenwel alleen een zaak aanhangig maken

nadat hij alle nationale rechtsmogelijkheden in het land waar de jurisdictie berust heeft uitgeput, en binnen zes maanden nadat het nationale besluit definitief is geworden.

Omdat er geen sprake is van een inbreuk op EU-wetgeving is de Commissie niet bevoegd om in deze zaak tussenbeide te komen.